

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/435/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912204342
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6912204342.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s., so sídlom 811 02 Bratislava, Mostová 2, IČO: 35 838 825, zastúpený Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom 811 03 Bratislava, Michalská č. 14, IČO : 47 255 706, proti žalovanej: X. E., narodená XX.XX.XXXX, bytom O. D., bez adresy evidovanej v registri obyvateľov SR, o zaplatenie sumy 2 588,93 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu zo dňa 18.12.2017 proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 13C/1/2013- 201 zo dňa 03.10.2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 13C/1/2013 - 201 zo dňa 03. 10. 2017 vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**
- II. Odvolanie žalobcu smerujúce voči výroku II. rozsudku okresného súdu **o d m i e t a .**
- III. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko tento nepreukázal, že by mu bola platným spôsobom v súlade so zákonom postúpená predmetná pohľadávka od pôvodného veriteľa - banky. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že mal preukázané, že právny predchodca žalobcu - D. D., a.s., ako veriteľ, uzavrel so žalovanou, ako dlžníčkou Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2006, ktorou právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 2 987,45 eur (90 000,- Sk) pri premenlivej úrokovej sadzbe 12,10 % p.a. a ktorou sa žalovaná zaviazala poskytnutý úver splácať mesačnými splátkami vo výške 44,88 eur (1 352,- Sk) vždy k 20. dňu v mesiaci. Prvá splátka bola dohodnutá vo výške 59,75 eur (1 800,- Sk ako poplatok za poskytnutie úveru) so splatnosťou dňa 31.01.2006, t.j. v deň podpisu zmluvy. Splatnosť poslednej splátky bola dohodnutá dňa 20.01.2016. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v spore bola predložená Zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi D. D., a.s., ako postupcom a žalobcom, ako postupníkom, zo dňa 21.12.2010, vrátane pripojenej špecifikácie týkajúcej sa žalovanej pohľadávky (ohľadne výšky zostatku pohľadávky čo do istiny, úrokov a úrokov z omeškania). Taktiež mal súd preukázané, že postupca listom zo dňa 28.12.2010 oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu, ktoré oznámenie bolo žalovanej aj doručované s výsledkom, že zásielka bola vrátená postupcovi ako nevyzdvihnutá žalovanou v odbernej lehote. Súd prvej inštancie pôvodne rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 19.03.2013 č.k. 13C/1/2013-124, ktorým žalobe ohľadne sumy 2 621,02 eur vyhovel a vo zvyšku, t.j. v časti o zaplatenie sumy 2.588,93 eur, ako aj v časti úroku z úveru vo výške 12,10 % ročne z istiny 4.752,36 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne z istiny 4.752,36 eur od 22.12.2010 do zaplatenia, žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa

30.01.2017 č.k. 12 Co/170/2013-159 tak, že výroku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2 621,02 eur sa odvolanie nedotýka a výrok rozsudku prvej inštancie, ktorým žalobu v časti o zaplatenie sumy 2 588,93 eur, v časti úroku z úveru a v časti úroku z omeškania do zaplatenia zamietol a v súvisiacom výroku o trovách prvoinštančného konania zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie v rozsudku výslovne zdôraznil, že s poukazom na ustanovenie § 391 ods. 2 CSP po zrušení jeho predošlého rozsudku v odvolaní napadnutej časti je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že je predovšetkým potrebné skúmať, či došlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky bankou na žalobcu, či pohľadávka banky v čase jej postúpenia bola splatná, alebo tento moment nastal až na základe výzvy zo dňa 17.02.2011, teda či boli splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, tak ako to potvrdzuje postupca (D. D., a.s.) v čl. IV bode 4.2 písm. d/ Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1424/2010/CE zo dňa 21.12.2010. Vzhľadom na rozhodnutie krajského súdu tak ďalej predmetom sporu ostalo už len zaplatenie sumy 2 588, 93 eur s prísl. V ďalšom postupe sa súd vzhľadom na právny názor vyslovený krajským súdom v odôvodnení jeho zrušujúceho rozhodnutia prvotne zaoberal skúmaním aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v predmetnom spore a s tým súvisiacou platnosťou postúpenia pohľadávky pôvodného veriteľa (D. D., a.s) na žalobcu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona č. 438/2001 Z.z. o bankách a konštatoval, že predmetom postúpenia v zmysle tejto zákonnej úpravy teda môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky) a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite v omeškani dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/119/2013). Postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka, avšak pri postúpení pohľadávky banky na iný subjekt musí banka rešpektovať jednak ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú všeobecné podmienky postúpenia, ale aj ustanovenie Zákona o bankách, ktoré upravuje osobitné podmienky takéhoto postúpenia. Súd prvej inštancie mal za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, je potrebné si vykladať tak, že banka môže postúpiť svoju pohľadávku z úveru splatného v splátkach na iný subjekt bez súhlasu dlžníka len za súčasného splnenia týchto podmienok: dlžník nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru alebo úrokov, alebo ich časť, jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a súčasne na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Okresný súd uviedol v odôvodnení rozsudku, že jeho názor plne korešponduje aj so stanoviskom Národnej banky Slovenska, ktorá na žiadosť niektorých okresných súdov k otázke možnosti prevodu nezosplateného úveru zmluvou o postúpení pohľadávky banky na tretí subjekt, ktorý nemá postavenie banky a nemá bankové povolenie na vykonávanie tejto činnosti uviedla, že banky a pobočky zahraničných bánk sú oprávnené v súlade s ustanovením § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpiť svoje pohľadávky tretej osobe, musia však súčasne dodržať ustanovenia Zákona o bankách. Tento záver Národnej banky Slovenska je v rozpore s právnou argumentáciou žalobcu v tom zmysle, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje len výnimky z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach postúpenia pohľadávok. Súd v rozsudku ďalej konštatoval, že výzvou zo dňa 03.05.2017 vyzval žalobcu, aby oznámil súdu, či D. D., a.s. ako veriteľ zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXX XXX XXX uzavretej so žalovanou ako dlžníčkou dňa 31.01.2006, ešte pred postúpením pohľadávky z tejto zmluvy vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, ak áno, nech predloží toto oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s dôkazom o jeho doručení žalovanej a súčasne aby oznámil, či D. D., a.s. žalovanú písomne vyzvala na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách a ak áno, nech predloží súdu túto výzvu spolu s dôkazom o jej doručení žalovanej. Žalobca na výzvu súdu zo dňa 03.05.2017, doručení mu dňa 11.05.2017, ako ani na jej ďalšiu urgenciu zo dňa 05.06.2017, doručení mu dňa 09.06.2017, nereagoval. Súd teda konštatoval, že žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno za účelom preukázania skutočnosti, či pôvodný veriteľ vyzval žalovanú na úhradu omeškaných splátok úveru výzvou podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z., ktorá by sa týkala prejednávanej Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 31.01.2006 a ktorá výzva by bola žalovanej aj riadne doručená. Na základe tohto potom súd konštatoval, že medzi pôvodným veriteľom, ako postupcom a žalobcom, ako postupníkom, nedošlo na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 ku platnému postúpeniu pohľadávky tvoriacej predmet tohto konania. Keďže Zákon o bankách pre platné postúpenie pohľadávky vyžaduje súčasné splnenie oboch podmienok uvedených v ust. § 92 ods. 8 a splnenie jednej podmienky (zaslanie písomnej výzvy a jej doručenie) súd nemal preukázané, dospel k záveru, že nebol splnený nevyhnutný predpoklad platného postúpenia pohľadávky

banky na inú osobu, ktorá nie je bankou, preto je toto postúpenie neplatným právnym úkonom. V dôsledku toho žalobca uplatnenú pohľadávku nenadobudol a teda nie je ani na jej uplatňovanie v súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný, z ktorého dôvodu súd žalobu v plnom rozsahu zamietol. Postúpenie pohľadávky je teda neplatné podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, konkrétne s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách (absencia písomnej výzvy Slovenskej sporiteľne, a.s., ktorá mala byť doručená žalovanej). Súd v závere odôvodnenia rozsudku poznamenal, že základnou povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty, ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru či už o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze. V podstate ide o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť, ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t.j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. O trovách prvoinštančného konania súd rozhodol postupom podľa ustanovenia § 396 ods. 3 CSP tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal z toho dôvodu, že žalovaná si v konaní žiadne trovy neuplatnila a ani zo spisu žiadne trovy v jej prospech nevyplývajú. Súd však považoval za potrebné uviesť, že žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná v plnom rozsahu, by inak nárok na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, patril.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a to voči výroku, ktorým súd žalobu zamietol, ako aj voči výroku, ktorým žalovanej nepriznal náhradu trov konania, pričom výslovne uviedol, že odvolaním napáda rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Podstata nesprávneho rozhodnutia súdu prvej inštancie spočíva podľa odvolateľa najmä v nesprávnom právnom posúdení zákona o bankách, v nesprávnom právnom posúdení zákona o spotrebiteľských úveroch, v nesprávnom postupe a rozhodnutí súdu z hľadiska jeho odôvodnenia, možného preskúmania, presvedčivosti a prijateľnosti a v nepredvídateľnom postupe konajúceho súdu. V odvolaní žalobca poukázal na obsah svojho predošlého procesného vyjadrenia zo dňa 26.09.2017, v ktorom sa podrobne vyjadroval k zákonu o bankách a zákonu o spotrebiteľských úveroch. Týmto podaním súd prvej inštancie v čase svojho rozhodnutia i disponoval, pričom toto podanie žalobcu sa uvádza aj v bode 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku. V ďalšom texte poukázal žalobca na obsah tohto svojho podania a s poukazom na znenia ustanovenia § 1 ods. 8, § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 524 Občianskeho zákonníka a § 1 a § 92 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách argumentuje, že účelom ustanovenia § 92 zákona o bankách je, podľa jeho názoru, úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Za daných podmienok môže banka postúpiť pohľadávku aj na inú osobu, ako je banka, teda aj na osobu, ktorá ako taká nie je viazaná bankovým tajomstvom a to aj bez súhlasu klienta. Hlavným účelom § 92 vrátane odseku 8 zákona o bankách bolo teda aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že by tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu, niet v zákone, ani v dôvodovej správe, ani slovo. Ďalej je potrebné podľa názoru odvolateľa osobitne vnímať to, že zákon o spotrebiteľských úveroch priamo a výlučne definuje možnosť postúpenia práva vyplývajúceho zo zmluvy spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu, pričom podľa názoru odvolateľa tento zákon zároveň definuje, že týmto zákonom nie sú dotknuté ustanovenia zákona o bankách, pretože týmto zákonom sú dotknuté len ustanovenia Občianskeho zákonníka a ostatných predpisov, pričom poznámka k tomuto ustanoveniu odkazuje len na zákon číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a na zákon č. 186/2009 o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve. Nie je

teda správny postup aplikácie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách na spotrebiteľský úver takým spôsobom, že aplikáciou tohto ustanovenia sa bude určovať neplatnosť postúpenia pohľadávky a prípadný nedostatok aktívnej legitímácie nového veriteľa. Odvolateľ v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2014 pod sp. zn. IV. ÚS 15/2014, na nález z 1. apríla 2015 sp. zn. I. ÚS 640/2014, ako aj nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3900/12, v súvislosti v naplnení požiadavky právnej istoty a preferencií platnosti právnych úkonov a žalobca tak namieta, že zákon o bankách, ani zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu, či nepreukázanie výzvy ako dôvod neplatnosti právneho úkonu neuvádzajú. Žalobca pre úplnosť poukázal na VOP právneho predchodcu žalobcu, ktoré v bode 18.14. obsahujú výslovný súhlas klienta s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s touto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Pokiaľ ide o zákon o spotrebiteľských úveroch žalobca v odvolaní osobitne zdôraznil, že podľa ustanovenia § 4 ods. 6 zákona číslo 258/2001 Z.z. veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ďalej, ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu. Poznámka pod čiarou k tomuto zákonnému ustanoveniu obsahuje odkaz na ustanovenie § 524 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti žalobca osobitne zdôraznil, že zákon o bankách bol prijatý už skôr, a to v roku 2001. Odvolateľ ďalej argumentoval, že existuje i skupina iných úverov ako spotrebiteľských poskytovaných bankami. V súvislosti s vyjadrením žalobcu k ustanoveniam zákona o bankách a zákona o spotrebiteľských úveroch odvolateľ na podporu svojho odvolania poukázal na množstvo konkrétnych rozhodnutí okresných súdov, kedy súdy žalobcovi pri rovnakej argumentácii vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nárok na zaplatenie priznali. Žalobca ohľadom postúpenia pohľadávky poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01, podľa ktorého relevantným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi je bez ďalšieho založená aj aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd ju akceptuje bez toho, aby skúmal ako prejudiciálnu otázku existenciu, respektíve platnosť zmluvy o postúpení. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie sa s jeho argumentáciou nevysporiadal. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je tak podľa názoru žalobcu všeobecné, používané v prípadoch, v ktorých je iná argumentácia žalobcu, odlišná od argumentácie žalobcu v tomto konaní. Odvolateľ uviedol, že žalovanej bolo oznámenie o postúpení pohľadávky spolu s výzvou na úhradu riadne doručované, k čomu žalobca predložil aj dôkazy, pričom súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí tento judikát a jeho dôkaz k nemu vôbec nespomína. Žalobca tak má za to, že ide o rozpor s článkom 2 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Civilného sporového poriadku. Namieta tak, že odvolaním napadnutý rozsudok je podľa jeho názoru postihnutý aj vadou nepreskúmateľnosti a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia najmä vo vzťahu k podaniu žalobcu zo dňa 26. 9. 2017. V následnom texte odvolania žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj uznesenia Ústavného súdu SR, v ktorých je zdôraznené právo účastníka konania na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyrovnať sa s dokumentmi a návrhmi účastníkov súdneho konania. Z uvedených rozhodnutí možno podľa názoru odvolateľa vyvodiť, že vyrovnať sa s argumentom účastníka konania znamená uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd odmietne nejaký argument účastníka konania, musí ho v odôvodnení rozhodnutia vyvrátiť, respektíve aspoň spochybniť, alebo vysvetliť, prečo tento argument považuje za irelevantný. Za arbitrálne zaobranie sa argumentmi možno považovať napríklad konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, bez toho, aby súd dostatočne vysvetlil, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. V závere odvolania žalobca poukázal aj na judikatúru európskeho súdu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že súčasťou práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru je právo účastníka súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s jeho argumentami a návrhmi. V závere odvolania žalobca poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky a Ústavný súd Slovenskej republiky sú najvyššou súdnou autoritou a v tomto prípade sa má konať a rozhodovať v zmysle ich vyššie uvedených záverov. S poukazom na uvedené potom žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie a žalovaného zaviazne zaplatiť žalobcovi nárok tak, ako v žalobe požadoval, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania v plnom rozsahu, alternatívne navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaná, ktorej súd prvej inštancie doručoval odvolanie postupom podľa ustanovenia § 106 ods. 3 CSP, v spojení s ustanovením § 141 ods. 1 až 3 Vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a

kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil a odvolanie žalobcu smerujúce voči výroku II. rozsudku o trovách konania podľa ustanovenia § 386 písm. b/, v spojení s ustanovením § 358 CSP odmietol, ako podané neoprávnenou osobou.

5. Odvolací súd sa predovšetkým vysporiadal s prípustnosťou podaného odvolania žalobcu. Žalobca, ako odvolateľ, výslovne vymienil dôvody a rozsah odvolania voči obom výrokom rozsudku súdu prvej inštancie a napáda ho v celom jeho rozsahu, tak voči prvému výroku, ktorým súd žalobu zamietol, ako aj voči druhému výroku, ktorým súd žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

6. V zmysle ustanovenia § 355 ods. 1 CSP, proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

7. Podľa ustanovenia § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté.

8. Odvolací súd podľa ustanovenia § 386 písm. b/ Civilného sporového poriadku odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

9. Výrokom II. rozsudku, ktorý napadol v celom rozsahu žalobcu, bolo súdom prvej inštancie rozhodnuté tak, že súd žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva, a teda bolo zjavne rozhodnuté v prospech žalobcu a v neprospech žalovanej. Voči tomuto výroku rozsudku s poukazom na ustanovenie § 359 CSP tak bola oprávnená podať odvolanie výlučne len žalovaná. Odvolací súd preto odvolanie žalobcu, smerujúce voči výroku II. rozsudku o trovách prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 386 písm. b/ Civilného sporového poriadku odmietol, ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

10. Následne sa odvolací súd zameril na vecný prieskum správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ohľadom meritórneho výroku I. rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol.

11. Predmetom sporu bol nárok žalobcu, ako postupníka, ktorý sa domáhal voči žalovanej zaplata sumy 5 209,95 eur, úroku z úveru vo výške 12,10 % ročne z istiny 4.752,36 eur od 22.12.2010 do zaplata a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne z istiny 4.752,36 eur od 22.12.2010 do zaplata na tom skutkovom základe, že právny predchodca žalobcu, ktorým bola D. D., a.s. a žalovaná, dňa 31.01.2006 uzavřeli Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXX XXX XXX, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu D. D., a.s. žalovanej úver vo výške 2 987,45 eur (90 000,- Sk) pri premenlivej úrokovej sadzbe 12,10 % p.a.. Žalovaná si svoj záväzok zo zmluvy neplnila a poskytnutý úver nesplácala, preto právny predchodca žalobcu postúpil vzniknutú pohľadávku na žalobcu, ktorý na mimosúdnu komunikáciu s dlžníkmi smerujúcu k vymoženiu pohľadávky z úverovej zmluvy splnomocnil spoločnosť Platíť sa oplatí s. r. o. a to plnou mocou zo dňa 01.01.2011. Táto spoločnosť postúpenú pohľadávku zosplatnila listom „Výzva na zaplata zo dňa 17.02.2011“, v ktorej uviedla, že záväzok žalovanej sa stal splatným. Po postúpení pohľadávky nebola na úhradu záväzku poukázaná žiadna platba. Žalobca tvrdil, že predmetnú pohľadávku nadobudol od svojho právneho predchodcu Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavřetou medzi D. D., a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa 21.12.2010, pričom postúpenie pohľadávky postupca listom zo dňa 28.12.2010 oznámil žalovanej, ktoré oznámenie bolo žalovanej aj doručované s výsledkom, že zásielka bola vrátená postupcovi ako nevyzdvihnutá žalovanou v odbernej lehote.

12. Súd prvej inštancie pôvodne rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 13C/1/2013-124 zo dňa 19.03.2013, ktorým žalobe ohľadne sumy 2 621,02 eur vyhovel a vo zvyšku, t.j. v časti o zaplata sumy 2 588,93 eur, ako aj v časti úroku z úveru vo výške 12,10 % ročne z istiny 4.752,36 eur od 22.12.2010 do zaplata a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne z istiny 4.752,36 eur od 22.12.2010 do zaplata, žalobu zamietol.

13. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 30.01.2017 č.k. 12 Co/170/2013-159 tak, že výroku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.621,02 eur sa nedotýka a výrok rozsudku prvej inštancie, ktorým žalobu v časti o zaplatenie sumy 2 588,93 eur, v časti úroku z úveru a v časti úroku z omeškania do zaplatenia zamietol a vo výroku o trovách prvostupňového konania vec zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že je potrebné skúmať, či došlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky z veriteľa, ktorou je banka na žalobcu, či pohľadávka banky v čase jej postúpenia bola splatná, alebo tento moment nastal až na základe výzvy zo dňa 17.02.2011, teda či boli splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, tak ako to potvrdzuje postupca (D. D., a.s.) v čl. IV bode 4.2 písm. d/ Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1424/2010/CE zo dňa 21.12.2010.

14. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu, ktorý s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01 namieta, či bol okresný súd vôbec oprávnený posudzovať a skúmať platnosť postúpenia pohľadávky a podmienky zákonnosti tohto postúpenia vzhľadom na to, že v spore preukázal, že postúpenie pohľadávky bolo doručované postupom žalovanej, ako dlžníčke, odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že podľa ustanovenia § 391 ods. 2 CSP po zrušení a vrátení veci je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v danej veci. Odvolací súd, ako už bolo vyššie zdôraznené, výslovne usmernil prvoinštančný súd, že je povinný v tejto veci v prvom rade skúmať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a teda skúmať, či boli dodržané zákonom požadované podmienky pre platné a zákonné postúpenie pohľadávky z banky na tretiu osobu podľa ustanovenia § 82 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Prvoinštančný súd tak postupoval striktnie v zmysle vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu a preto ani nebol povinný sa podrobnejšie alebo rozsiahlejšie zaoberať námietkami a argumentami žalobcu, ktorý takýto postup spochybnil. Súd prvej inštancie sa nemohol v ďalšom postupe odkloniť od právneho názoru odvolacieho súdu v konkrétnej veci. Taktiež z obsahu odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, že súd reagoval a vysporiadal sa s námietkami žalobcu, ktorými prezentoval svoj právny názor na možnosť aplikácie ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď v bode 19. svojho rozsudku súd poukázal na to, že postup súdu plne korešponduje aj so stanoviskom Národnej banky Slovenska, ktorá na žiadosť niektorých okresných súdov k otázke možnosti prevodu nezosplatneného úveru zmluvou o postúpení pohľadávky banky na tretí subjekt, ktorý nemá postavenie banky a nemá bankové povolenie na vykonávanie tejto činnosti uviedla, že banky a pobočky zahraničných bánk sú oprávnené v súlade s ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpiť svoje pohľadávky tretej osobe, musia však súčasne dodržať ustanovenia Zákona o bankách. Súd prvej inštancie výslovne v bode 19. Rozsudku uviedol, že tento záver Národnej banky Slovenska je v rozpore s právnou argumentáciou žalobcu v tom zmysle, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje len výnimky z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach postúpenia pohľadávok. Preto aj odvolacia námietka žalobcu, že sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho procesným podaním zo dňa 26.09.2017 a nereagoval na argumenty v ňom obsiahnuté, sa tak nezakladá na pravde. Takéto vyvrátenie dôvodnosti tvrdených skutočností je postačujúce, hoci je stručné, avšak súd uviedol s poukazom na aké konkrétne argumenty ich považuje za nesprávne (s poukazom na stanovisko Národnej banky Slovenska).

15. Poukaz na obsah jednoznačného stanoviska Národnej banky Slovenska k otázke aplikability osobitného zákona o bankách pri skúmaní postúpenia pohľadávky z bánk na tretí subjekt je potom aj odpoveďou na ďalší odvolací argument žalobcu, ktorý namieta, že postúpenie pohľadávky upravuje § 524 Občianskeho zákonníka, pričom postúpenie pohľadávky osobitne zo spotrebiteľskej zmluvy bolo upravené aj v lex specialis upravujúcej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je možné v plnej miere prisvedčiť konštatovaniu žalobcu, že postúpenie pohľadávky v občianskoprávných vzťahoch vo všeobecnosti je upravené v ustanoveniach § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka, pričom osobitne upravovalo možnosť postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru aj ustanovenie § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (platného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere), no osobitné a striktnnejšie požiadavky pre platné postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru upravuje (najskôr od jeho znenia s účinnosťou od 11.06.2010) aj ustanovenie § 17 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (platného v čase postúpenia pohľadávky). Avšak pri postúpení pohľadávky zo špeciálneho subjektu, ktorým je banka na iný subjekt, musí banka dôsledne rešpektovať jednak ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú všeobecné podmienky postúpenia, ale aj ustanovenia osobitných právnych noriem, upravujúce postúpenie pohľadávky, pokiaľ

by vyplývala zo spotrebiteľského úveru (podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch aktuálneho v tomto období), no predovšetkým je banka, ako osobitný subjekt, ktorý je nositeľom práva, povinná dôsledne rešpektovať aj špeciálny zákon upravujúci práva a povinnosti týchto subjektov - teda Zákona o bankách, ktorý obsahuje taktiež osobitnú úpravu a predpoklady a zákonné podmienky takéhoto postúpenia. Neobstojí teda poukaz žalobcu na ustanovenia Občianskeho zákonníka, respektíve ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré taktiež osobitne upravujú postúpenie pohľadávky. Nemožno v konaní opomínať, že pôvodným vlastníkom pohľadávky, a teda postupcom, bola banka, ktorej právny status potom aj vyvoláva ešte ďalšie, osobitné podmienky platného a účinného postúpenia pohľadávky.

16. Odvolací súd poznamenáva, že na stanovisku prezentovanom v zrušujúcom uznesení č.k. 12 Co /170/2013-159 zo dňa 30.01.2017, zotrúva aj naďalej v celom rozsahu. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009). Súd prvej inštancie sa tak správne a v súlade s vysloveným právnym názorom nadriadeného súdu, v ďalšom konaní zameral predovšetkým na skúmanie vecnej a procesnej legitímácie strán sporu, predovšetkým na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda vysporiadanie sa s otázkou platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, na základe ktorej by súd mohol konštatovať, že žalobca je skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovanej domáha.

17. Podľa ustanovenia § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

18. Podľa ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

19. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2000 vydal Z.z. o bankách (ďalej Zákon o bankách), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. 87ad) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

20. Nakoľko aktívnu vecnú legitímáciu v danom spore mal žalobca nadobudnúť podľa svojho tvrdenia na základe zmluvy o postúpení pohľadávok od pôvodného veriteľa, ktorým bola banka, okrem všeobecnej právnej úpravy postúpenia pohľadávky vyplývajúcej z ustanovenia § 524 a násl. Občianskeho zákonníka, bolo nevyhnutné skúmať platnosť postúpenia pohľadávky aj podľa osobitnej právnej normy upravujúcej pôvodný zmluvný vzťah medzi pôvodným veriteľom - D. D., a.s. J., ktorý je bankový subjekt a žalovanou, pričom vzhľadom na právny status pôvodného veriteľa sa právne vzťahy vyplývajúce z úverových zmluvných vzťahov medzi bankou a klientmi banky spravujú osobitnou právnou úpravou - zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Pokiaľ osobitná právna norma ako lex specialis upravuje osobitne zákonné podmienky a predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky z bankových úverov - konkrétne ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, súd prvej inštancie správne aplikoval a vyložil predmetné

zákonné ustanovenie ako zákonné podmienky, ktoré banka, ako pôvodný veriteľ, bola povinná splniť na to, aby došlo z jej strany k platnému postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej z bankového úveru voči dlžníkom na ďalší subjekt.

21. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere, že žalobca nie je v danom spore aktívne legitimovaným a nositeľom práv z predmetnej pohľadávky, pretože súdu nepreukázal, že by na neho právne relevantným a zákonným spôsobom prešiel nárok uplatňovaný žalobou. Odvolací súd s poukazom na citáciu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách zdôrazňuje, že zákon o bankách, ako osobitná právna úprava, pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje súčasné splnenie všetkých podmienok v zmysle tohto zákonného ustanovenia (osobitná písomná výzva banky klientovi, relevantná doba omeškania dlžníka aj napriek písomnej výzve banky a postúpenie splatnej pohľadávky banky), pričom súd nemal v konaní preukázané splnenie ani jednej z uvedených zákonných podmienok - a to hodnoverne preukázané zaslanie predošlej písomnej výzvy banky žalovanej ako dlžníčke tak, ako to predpokladá uvedené zákonné ustanovenie, ani to, že v čase postúpenia pohľadávky bola už pohľadávka banky splatná. Odvolací súd z obsahu spisu konštatuje, že pokiaľ súd prvej inštancie vyzval žalobcu na predloženie dôkazov v tomto smere s to výzvou zo dňa 03.05.2017, urgenciou zo dňa 05.06.2017, ako aj následnou výzvou adresovanou priamo žalobcovi dňa 26.06.2017, žalobca súdu žiadne požadované listinné dôkazy preukazujúce aktívnu vecnú legitímáciu v danom spore nepredložil, len súdu tlmočil dôvody v podstate zhodné s odvolacími argumentami. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a pokiaľ ide o stanovenie podmienok pre platné a zákonné postúpenie pohľadávok banky alebo pobočky zahraničnej banky na tretiu osobu, ustanovenie § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách je ustanovením špeciálnym vo vzťahu k ustanoveniam § 524 a nasl. lex generalis Občianskeho zákonníka, upravujúceho postúpenie pohľadávok vo všeobecnosti. Banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi pohľadávky z úveru, avšak len za podmienok, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, teda pokiaľ klient nesplní riadne a včas čo i len jednu splátku istiny úveru, jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a súčasne na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol preukázateľne písomne bankou vyzvaný.

22. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie tak konštatuje, že v prípade pohľadávky banky je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo časť pohľadávky z bankového úveru len za predpokladu, že preukázateľne banka ešte pred postúpením pohľadávky zaslala písomnú výzvu dlžníkovi na splnenie dlhu po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle hmotného práva a musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva (uvedenú skutočnosť odvolací súd konštatuje len pre úplnosť vzhľadom na označenie 14. Časti zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO, v ktorej je obsiahnuté aj zákonného ustanovenia § 92 ods. 8), ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky upravené osobitnou právnou normou, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon a preto s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je neplatný. Taktiež ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale priamo stanovuje hmotnoprávne podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávok (§ 524 a nasl. Občianskeho zákonníka). Takémuto záveru nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („môže banka alebo pobočka zahraničnej banky pohľadávku postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje osobitné podmienky, za ktorých môže banka a to aj bez súhlasu klienta postúpiť pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka platne postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Pokiaľ bola postúpená pohľadávka bankou bez splnenia podmienok uvedených v uvedenom zákonnom ustanovení, je potrebné takéto konanie a úkon považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offio. Odvolací súd pre úplnosť konštatuje, že nepreukázanie naplnenia zákonom požadovaných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky nie je spôsobilé konvalidovať

a zhojiť jednostranné formulárové prehlásenie banky obsiahnuté len v jej Všeobecných obchodných podmienkach tak, ako to tvrdí žalobca, s poukazom na bod 18.14 VOP jeho právneho predchodcu.

23. Závery súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že neboli naplnené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa - banky na následného postupníka a to z dôvodu nepreukázania naplnenia zákonných predpokladov vyplývajúcich z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, boli správne. Žalobca, ako postupník, neunesol v konaní dôkazné bremeno, pretože nepreukázal hodnoverným dôkazom zaslanie tejto písomnej výzvy pôvodného veriteľa - banky žalovanej. Žalobca nepreukázal súdu ani odoslanie tejto písomnosti banky žalovanej, ani prevzatie tejto písomnosti žalovanou. Vzhľadom na zásadu kontradiktórnosti konania, ktorá je nosnou zásadou v sporovom konaní a povinnosti tvrdenia a preukázania tvrdenia, ako aj povinnosti znášať a uniesť dôkazné bremeno o tom, že žalobcovi skutočne náleží v spore uplatnené právo či tvrdený nárok, je potrebné uviesť, že súd ani nie je povinný vyzývať žalobcu na splnenie povinnosti, ktorá je jeho elementárnou povinnosťou, pokiaľ má záujem v konaní uspieť a uniesť dôkazné bremeno (s poukazom na čl. 8 Civilného sporového poriadku, § 132 ods. 1 a 3 CSP). Súd napriek tomu vyzval a to aj opakovane žalobcu, aby preukázal, že pri postúpení pohľadávky boli splnené podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, teda že žalovaná bola nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní a zároveň jej bola doručená písomná výzva banky na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku. Pokiaľ žalobca aj napriek výslovnej výzve súdu nepredložil dôkaz o doručení výzvy banky žalovanej, alebo aspoň dôkaz o odoslaní takejto výzvy, musel súd absenciu tohto nevyhnutného dôkazu vyhodnotiť v neprospech žalobcu, nakoľko nemal v konaní preukázané hodnoverne naplnenie zákonných podmienok platného postúpenia pohľadávky v zmysle osobitnej právnej normy a teda nemal preukázané platné nadobudnutie aktívnej vecnej legitímácie súčasného žalobcu. Odvolací súd už len pre úplnosť poznamenáva, že aj keby takýto dôkaz žalobca predložil až v štádiu odvolacieho konania, odvolací súd by už naň ako relevantný dôkaz prihliadnuť nemohol s poukazom na ustanovenie § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku, nakoľko nejde o nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť prezentované v prvoinštančnom konaní. Súd nemôže priznať právo tomu, kto nepreukázal, že má legitímny právny titul byť nositeľom tvrdeného práva.

24. Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, nepresvedčivé a arbitrárne, bez dostatku dôvodov. Je potrebné uviesť, že nemožno nič namietat voči názorom odvolateľa, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07).

25. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, svojvoľný a arbitrárny. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol, poukázal pritom dostatočne jasne, podrobne a presvedčivo, na

základe akých právnych skutočností rozhodoval, ako vec právne posúdil a svoje rozhodnutie odôvodnil presvedčivo a zrozumiteľne.

26. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne a odvolací súd preto z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalovanej, ktorej by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči procesne neúspešnému žalobcovi, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko jej celkom zjavne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).